

Esén:

Spomladna nedelja na Krasu.

Hijacinti, rožnati hijacinti
na Krasu dehté,
hijacinti, azurni hijacinti
tudi moj vrt krasé.

Zvoni nekje zvon:
čez hribčke ob skalah odmeva,
čez grmičke, po gmajnah peva
divni bron.

Otroci pred domačimi vrtovi stojé,
dehteče hijacinte v mašne bukvice devajo —
oj, kako jim v radosti oči sevajo,
in vsi srečni so, ko v cerkev hité.

Oltar krasi list zelen,
lavor venča božji križ.
Ljubi Jezus oznanja paradiž
in mašnikov plašč je kot narcis rumén.

In v moji duši se budé
srečnih dni spomini:
o blagor mu, kdor na gmajni
v kraški dolini
za nedeljo Gospodovo vé!

//

Venceslav:

Zgodba o zvezdah.

Bil je bel otrok in vse je dal,
da bi lahkó pri oltarju zlatem
luč prižgal.

In molil je k Očetu-Bogu:
Tista luč, ki moram še jo doživeti,
naj na Tvojem nebu vsak večer
kot žaren plamen sveti.

In Bog ga je poklical v božji grad
in tam prižiga svetle zvezde,
kadar gremo spat.